

Tillämpligheten av Dublinförordningen visavi Storbritannien efter den 31 december 2020

RS/023/2020

Fastställelsebeslut: RA/074/2020			Version 1.0
Beslutsdatum: 2020-12-14			
Gäller för: operativ verksamhet			
Gäller från och med: 2021-01-01			
Datum för revidering	Version	Avsnitt som reviderats	Beslutsbeteckning
ange datum	nummer	innehåll	XX/XXX/XXXX
ange datum	nummer	innehåll	XX/XXX/XXXX

Fakta om rättsliga ställningstaganden

Rättsliga ställningstaganden utgör Migrationsverkets uttalanden om hur en författning bör tolkas och är styrande för myndighetens medarbetare. De beslutas av chefen för rättsavdelningen.

Rättsliga ställningstaganden förs in i en särskild dokumentserie, RS-serie. Dokumentserien är gemensam för hela myndigheten. Beslut om fastställande, ändringar och upphävande av ett rättsligt ställningstagande förs in i beslutsdokumentserien för chefen för rättsavdelningen.

Syfte och bakgrund

Den 31 januari 2020 lämnade Storbritannien EU och utträdesavtalet mellan EU och Storbritannien trädde i kraft. Den övergångsperiod som startade den 1 februari 2020 löper till och med 31 december 2020. Från och med 1 januari 2021 kommer Storbritannien inte vara anslutet till Dublinförordningen. Syftet med det här rättsliga ställningstagandet är att ge vägledning till hur Dublinärenden visavi Storbritannien ska hanteras efter den 31 december 2020.

Rättslig bedömning

Dublinförordningen blir i sin helhet inte längre tillämplig mellan Sverige och Storbritannien efter den 31 december 2020. Detta innebär att alla påbörjade Dublinförfaranden mellan länderna då ska avbrytas. De accepter som Sverige skickat till Storbritannien saknar giltighet och kan inte göras gällande mot Sverige. Detsamma gäller de accepter som kommit in eller fortsättningsvis kommer in från Storbritannien. Inga beslut om överföring till Storbritannien med stöd av Dublinförordningen kan därför fattas.

Överföringsbeslut till Storbritannien som fattats är att betrakta som en nullitet. Att ett beslut är en nullitet innebär att beslutet är att betrakta som inte existerande. Vid nullitet fränkänns beslutet helt sina avsedda rättsverkningar, t.ex. i fråga om rättskraft och verkställbarhet. Redan fattade överföringsbeslut kan därför inte verkställas. Sverige kan alltså inte överföra sökande till Storbritannien med stöd av Dublinförordningen. Av samma anledning kan Sverige inte heller ta emot sökande från Storbritannien med stöd av förordningen.

I de fall Storbritannien konstaterats vara ansvarig eller skulle ha presumrats vara ansvarig medlemsstat kan Migrationsverket fortsätta att undersöka kriterierna i Dublinförordningen för att fastställa om en annan medlemsstat kan utses som ansvarig. I det fall en sådan stat inte kan fastställas som ansvarig t.ex. på grund av att tidsfristerna för att ställa en begäran löpt ut är Sverige ansvarig stat för prövningen av ansökan.

Storbritanniens beslut att utträda ur EU påverkar inte Storbritanniens skyldighet att iakttä Genèvekonventionen och 1967 års protokoll, inbegripet principen om non-refoulement, samt artikel 3 i Europakonventionen. En tillämpning av 5 kap. 1 b § utlänningslagen (2005:716) kan därför bli aktuell under förutsättning att kriterierna i bestämmelsen är uppfyllda i det enskilda fallet.

En ytterligare konsekvens av Storbritanniens utträde är att inga beslut om förvar med stöd av Dublinförordningen kan fattas i Dublinärenden där Storbritannien presumerats vara ansvarig stat enligt förordningen. Förvarsbeslut som redan fattats i sådana ärenden saknar giltighet och kan inte verkställas. Om Migrationsverket fattat ett sådant beslut som verkställts ska personen som omfattas av beslutet släppas ur förvar. Om det finns grund för förvar enligt utlänningslagens bestämmelser kan ett nytt förvarsbeslut fattas.

Eftersom Dublinförordningen i sin helhet inte längre är tillämplig mellan Sverige och Storbritannien är den typ av informationsutbyte som regleras i artikel 34 i förordningen fortsättningsvis inte möjlig mellan länderna.